

hvad han har sagt. Jeg rejste til Jylland Lørdag Aften, fordi jeg gennem Finansministerens Tale var blevet interesseret for Sagen, og jeg tog først til Randers og saa paa Skolen der. Derpaa kørte jeg til Viborg og varogsaa inde i Viborg Domkirke for at se paa den. Set alle Smaating efter har jeg ikke, det har jeg ikke kunnet overkomme. Jeg kom for at se paa Interiøret, se paa, hvordan Bygningerne laa, og samle de Oplysninger, som jeg mener kunde have Interesse for Sagen. Jeg sagde, at en Del af det ærede Medlems Bemærkninger var rigtige, men han har ogsaa gjort nogle forkerte. Han hævdede — det undrede mig, for det ærede Medlem var Medlem af Udvalget, ganske vist var det længe før, Udvalget blev nedsat, at den Sag med Stenene blev afgjort —, at de 29 000 Kr. var for Stenene alene; men det er det ikke, det var ogsaa for hele det fordyrede Arbejde med de smaa Sten. Det ærede Medlem omtalte endvidere det glimrende danske Byggemateriale, de røde Mursten, og det er jeg ganske enig med ham i; men det ærede Medlem er galt paa det, naar han siger, at Kampmann vilde bruge dem her. Kampmann har rundt om i de danske Byer stærkt benyttet disse røde Mursten, men her var der regnet med gule Sten, og det blev der ogsaa regnet med senere, da Sønnen blev Arkitekt. Der har hele Tiden været regnet med de smalle Sten, og disse Sten blev ogsaa godkendt allerede i 1921. Dernæst sagde det ærede Medlem noget, der undrede mig, men det kan jo være en Fortalelse, det kan ogsaa være et Fejltryk i Fortrykket, at der skulde to Fuger ved Brug af de smaa Sten i Stedet for en Fuge ved Brug af een almindelig Sten. Der skal 3 Fuger for hver 2 Sten, og det er dog en Forskel. Saa sagde det ærede Medlem — jeg tror ogsaa, den højtærede Minister var inde paa det —, at det var en forfærdelig Fejl, at der ikke var forhandlet med de Myndigheder, der skulde bruge Bygningerne, og der havde ikke været noget Byggeudvalg. Det sidste giver jeg det ærede Medlem Ret i. Vi har ganske givet haft Tilfælde; det har jeg nævnt tidligere, hvor et Byggeudvalg ikke har frembragt det Resultat, det skulde; men vi har ogsaa haft mange Tilfælde, hvor det har virket aldeles fortrinligt. Professor Kampmann har ved Udarbejdelsen af de Tegninger og de Overslag, der blev indsendt den 27. Marts 1920, tror jeg, det var, konfereret med Skoleraadet, Rektor og Speciallærere, og det samme har den nye Arkitekt gjort efter Professor Kampmanns Død ved Udarbejdelsen af de Planer, der er blevet fulgt.

Der er en Ting, som har berørt mig pinligt fra det ærede Medlems Side. Det ærede Medlem vilde nemlig ved at citere forkert eller ved at udelade eller ved at huske forkert — det ved jeg ikke — hævde, at „det ærede Medlem — det var mig — har ved sine Udtalelser her taget helt og fuldt Ansvar for det, som er gaaet for sig ved Opførelsen af Skolerne i Viborg og Randers“. Altsaa: jeg har det fulde Ansvar for, hvad der er sket, og saa citerer det ærede Medlem følgende Udtalelse af mig: „Jeg tror ikke, noget Medlem af dette høje Ting tør staa op og sige, at jeg har været ødsel paa Statens Bekostning i Byggesager, men jeg har dog altid hævdet: Enhver Ting til sin Tid; der er Forskel paa, om man bygger en Ajekumme eller en Statsskole. Og jeg skønner, at det, der er lavet her“ — her tilføjer det ærede Medlem: „altsaa i Viborg, formoder jeg“ — „er fuldt forsvarligt“. Og saa tilføjer det ærede Medlem — for at bruge et af den højtærede Undervisningsminister benyttet Udtryk — dramatisk disse Ord: „Altsaa fuldt forsvarligt“. „Nej, ærede Medlem dér vil De putte mig noget i Skoene, som jeg ikke har sagt, og det skal De være meget forsigtig med. (J. Chr. Jensen: Det staar i Rigsdagstidenden). Nu skal det ærede Medlem høre, hvad der staar i Rigsdagstidenden. Jeg taler til det ærede Medlem Hr. Lundberg og siger: „Det ærede Medlem omtalte Søjlegangen ved de 4 Længer i Gaarden“. Hvis det ærede Medlem som Udvalgsmedlem har været i Randers og Viborg, saa vil det ærede Medlem vide, at det er i Randers, der er 4 Søjlerækker, og at det er i Viborg, der er een. Jeg siger saa videre: „Den er noget af det smukkeste, jeg har set; jeg var overordentlig glad ved at se den“. Saa kommer dette, at jeg ikke har været ødsel o. s. v., det kan vi springe over. Jeg siger saa videre: „Og jeg skønner, at det, der er lavet her“ — altsaa ved denne Søjlehal — „er fuldt forsvarligt, og det Skønhedsindtryk, man faar ved at besøge denne Skole, maa enhver være glad ved. I øvrigt er den Sum, der er medgaaet til denne Søjlegang, for saa vidt ret underordnet; noget over 50 000 Kr. har den kostet“. Jeg tror, at enhver, der nu har hørt, hvad jeg har sagt, vil give mig Ret i, at det Citat, det ærede Medlem har givet af mine Udtalelser, er mildest talt lidt forvrænget, for ikke at bruge et kraftigere Udtryk.

Det ærede Medlem var vred over, at jeg gav ham Ret — det er mærkeligt, saaledes kan det gaa — i, at Udvalget var